

noget Post paa Budgettet, der nævner nogen væsentlig Indtægt af Spiritus, men der maa vel paa disse Øer kunne indføres en Beskatning af Spiritus, ligesom ethvert andet Sted, hvor der drilles Spiritus. Saa vidt jeg veed, tænker man endog paa at indføre Spiritusbeskatning i Kongostaten, og den maa da vel ogsaa kunne tænkes indført i vore Besiddelser i Vestindien. Men Lovforslaget opstiller en særlig Vanskelighed med Hensyn til Beskatningsspørgsmaalet, som jeg ønsker at fremhæve her. Jeg skal være enig med den ærede Minister i, at det er fuldstændig rigtigt, naar Lovforslaget søger at gøre et Skel mellem kommunale Udgifter og Statsudgifter, mellem kommunale Indtægter og Statsindtægter, men dette Skel er i Forslaget gjort paa den uheldige Maade, at der er tilvejebragt en Slags Balance paa det kommunale Budget, idet nemlig Kommunerne efter Lovforslaget omtrent ville kunne slaa sig igennem med de Indtægter, der ere tilfaldte dem, og ville kunne gøre det uden Paalæg af nye Skatter, hvorimod hele Underbalancen er paalagt Statskassen. Og hvorledes er Forholdet med Hensyn til Paalæg af nye Skatter derovre? Der er 2 Autoriteter, som kunne paalægge Skat, nemlig for det første Kommunalbestyrelsen, hvis Lovforslaget gaar igennem, enten man nu vil foreslaa en Indkomstskat, som det er blevet omtalt, eller — hvad jeg vilde anse for rigtigere end baade Indkomstskat og Næringsstat — en Afgift paa Formue og Lejlighed, men det skal jeg lade ligge. Kommunen er i alt Fald i Stand til, da den repræsenterer Borgerne og dens Bestyrelse tilbørlig er valgt af Statthyderne, at paalægge dem Skat. Det vil derimod være overordentlig vanskeligt for os her hjemme; jeg mener ikke os, der sidde her, med Undtagelse af Finansministeren, thi vi have intet dermed at gøre, men for Regeringen her hjemme vil det være overordentlig vanskeligt at paalægge nye Skatter derovre. Forholdet bliver altsaa det, at den Del af Administrationen, der har Myndighed og er i Stand til at paalægge Skat, har ingen Anledning dertil, og den Del, der har væsentlig Anledning dertil, vil faktisk ikke kunne gøre det. Hvor vidt Indtægterne lade sig forøge eller ikke, vil jeg lade staa her — derom tør jeg ikke udtale noget aldeles bestemt — men jeg har kun villet paapege det uheldige i, at hele Underbalancen er lagt paa Statskassen, som ikke godt kan indlade sig paa at paalægge nye Skatter derovre. Der er et andet Moment, der har frembragt Underbalancen derovre, og angaaende det, ønsker jeg at sige lidt. Den ærede Minister omtalte i sit Foredrag saa at sige slet ikke

Udgifterne, den ærede Minister stiller sig baade i Lovforslaget og i sit Foredrag heroverfor denne Sag, som om vi nu en Gang have det, som om det nu en Gang er givet, at vi have de Indtægter og Udgifter, og at derved er der nu ikke noget at gøre, i det Forhold kan der ingen Forandring gøres, men vi maa dække Udgifterne paa en eller anden Maade. Jeg vil nu tillade mig at sige — ja, jeg vil ikke være personlig — at det ligner ikke den ærede Finansminister at lægge Hænderne i Stødet over for en saadan Opgave og sige: Saaledes er Forholdet, og det er ikke muligt at gøre nogen Forandring deri. Jeg tror heller ikke, at det virkelig er Sandhed, at der ikke er noget at gøre derved; jeg tror, at der er noget og rimeligvis endogsaa noget meget betydeligt at gøre derved, at der, som ogsaa det ærede Medlem for Maribo Amts Ake Valgkreds antydede, er Udgifter derovre, som kunne taale en meget betydelig Nedsættelse. Som de, der kende lidt nærmere til Forholdene derovre, vide af egen Erfaring, og andre have hørt om, lide Øerne under Reminiscenter fra de gode gamle Dage, da Dollars strømmede ind i alles Lommer baade Planternes og Embedsmændenes, da man levede i Overflommelser af Guld og strøede Guld rundt om til alle Sider. Der var en Tid — man kan godt, tror jeg, kalde den den Scholtenffe Periode — da Embedsmændene derovre havde Indtægter, om hvilke vi her i Landet ikke have noget som helst Begreb, og som vi rimeligvis ikke kunde finde i noget Regnskab. Jeg vil ikke bestynde de daværende Embedsmænd — de ere døde, men der lever Folk, som interessere sig for deres Navne — for at have gjort noget urigtigt eller uredeligt, men de havde en stor Masse Indtægter, som man ikke kendte noget til her i Landet — Øerne ligge jo langt borte, og der var kun Forbindelse dermed ved Sejlskibe. Det hele laa der ude i Embedsmændenes Hænder, og de havde naturligvis indrettet det saaledes, at de selv havde deres gode Part af Fordelen derved. Det er bekendt, at Generalgubernøren levede som en Tyrste, at han viste kongelig Gæstfrihed, naar fremmede Orlogsmænd kom til Øerne, og den hele Leve- maade og Udsjælned forgrene sig over hele Samfundet, ikke alene til de enkelte Individer, men ogsaa til alle offentlige Anliggender, til alle Foretagender, lige meget hvad det kostede, der var Penge nok. Det kostede enormt, men der var mange Forretninger, som gav glimrende Indtægter, og det hed: Lad os blot leve lystig. Man sammene i Guld og Champagne, og for Resten lod man Fremtiden sørge for sig selv. Nu ere